

[Startside](#) > ... > [Anlæggelse Af Retssag](#) > [Hvor Og Hvordan](#) > [Hvilket Lands Love Gælder?](#) > [England and Wales](#)

Hvilket lands love gælder?

England og Wales

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Retskilder

1.1 National ret

Lovvalgsreglerne i England og Wales stammer i dag hovedsageligt fra umiddelbart gældende EU-forordninger. For så vidt angår det civil- og handelsretlige område er der tale om følgende: Forordning (EF) nr. 593/2008 (Rom I) om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser og forordning (EF) nr. 864/2007 (Rom II) om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt. Contracts (Applicable Law) Act 1990 (som gennemførte Romkonventionen af 1980) er fortsat relevant i forbindelse med kontrakter, der er indgået inden den 17. december 2009 (Rom I-forordningen finder anvendelse på kontrakter, der er indgået på eller efter denne dato). The Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995 er kun relevant i situationer, der ikke er omfattet af Rom II-forordningen (forordningen finder anvendelse på tilfælde, hvor skaden er indtrådt efter den 11. januar 2009). De traditionelle retsregler i common law (sædvaneret) finder fortsat anvendelse på sager om erstatning for injurier og sager vedrørende arveret og formueret.

I familieretlige sager er det generelt common law, der er kilden til lovvalgsreglerne, dog med visse undtagelser. Engelsk ret anvendes generelt i familieretlige sager, dog med visse undtagelser i common law (f.eks. i forbindelse med omstødelse af ægteskab) eller i lovgivningen (f.eks. i forbindelse med underholdspligt i henhold til Maintenance Orders (Facilities for Enforcement) Act 1920 og Maintenance Orders (Reciprocal Enforcement) Act 1972). I sager om forældreansvar og om beskyttelse af børn, der er omfattet af forordning (EF) nr. 2201/2003 og Haagerkonventionen af 19. oktober 1996, indeholder Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children (International Obligations (England and Wales and Northern Ireland)) Regulations 2012 og artikel 15 i konventionen af 1996 lovvalgsregler, dvs. at engelsk ret gælder med begrænsede undtagelser.

1.2 Internationale aftaler

Haagerkonventionen om lovkonflikter vedrørende formen for testamentariske dispositioner af 1961.

Romkonventionen af 1980 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (erstattet af Rom I-forordningen for så vidt angår aftaler indgået den 17. december 2009 eller senere).

Haagerkonventionen af 1. juli 1985 om den lovgivning, der finder anvendelse på trusts, og om anerkendelse af trusts.

1.3 Vigtigste bilaterale aftaler

Vi har ikke kendskab til bilaterale konventioner, der indeholder lovvalgsregler, som Det Forenede Kongerige er part i.

Det skal imidlertid bemærkes, at selv om Romkonventionen af 1980 og Haagerkonventionerne giver en stat mulighed for at anvende andre lovvalgsregler i forbindelse med "interne" konflikter -- såsom konflikter mellem lovgivningen i England og Wales og Skotland -- har Det Forenede Kongerige valgt ikke at gøre brug af denne mulighed. Romkonventionen (vedrørende kontrakter, der er indgået før den 17. december 2009) og

Haagerkonventionens regler finder derfor både anvendelse på konflikter mellem de forskellige jurisdiktioner i Det Forenede Kongerige og i internationale konflikter.

2 Anvendelse af lovvalgsregler

2.1 Myndighedernes anvendelse af lovvalgsregler

Den generelle holdning er, at lovvalgsreglerne kun finder anvendelse, hvis mindst én af parterne har nedlagt påstand herom. Hvis dette ikke er sket, eller hvis der ikke er tilstrækkelig dokumentation for indholdet af udenlandsk ret, vil dommeren normalt anvende engelsk ret i sagen. Denne regel vedrører bevisførelse og procedure og berøres derfor ikke af EU-forordninger.

2.2 Renvoi (tilbagevisning og viderehenvisning)

EU-forordningerne udelukker anvendelse af doktrinen om renvoi i sager, der er reguleret af EU's lovvalgsregler, og dette var også den fremherskende opfattelse i henhold til Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995 og Contracts Applicable Law Act 1990. Hvis den engelske lovvalgsregel vedrørende erstatningsansvar som følge af uagtsomhed henviser til fransk ret, vil den franske nationale ret finde anvendelse, selv om en fransk domstol ville have anvendt et andet lands ret. En af begrundelserne for at udelukke renvoi på disse områder synes at være, at de komplekse bestemmelser i lovgivningen ville blive forstyrret, hvis renvoi blev anvendt.

Den rolle, som renvoi spiller på de resterende lovgivningsområder, er nu noget begrænset, og i nogle tilfælde er det ikke helt klart, hvad den indebærer. Man kan sige, at renvoi vil finde anvendelse på jord, der befinder sig i udlandet, som *lex situs* anvendes på i henhold til engelsk ret. I sådanne tilfælde findes der et pragmatisk ønske om at anvende samme lovgivning som retten, i hvis jurisdiktion ejendommen befinder sig, med henblik på at øge chancen for, at en eventuel engelsk afgørelse vedrørende ejendommen vil have retsvirkning. Hvis man ser på retsafgørelser truffet i første instans vedrørende løsøregerstande i udlandet, fremgår det, at en henvisning til *lex situs* ikke omfatter renvoi.

På det familieretlige område findes der en vis begrænset retspraksis om, at doktrinen om renvoi kan finde anvendelse under visse omstændigheder, men spørgsmålet opstår meget sjældent, fordi engelsk ret generelt anvendes på det familieretlige område.

Det bør imidlertid bemærkes, at det i mange tilfælde er dyrt at dokumentere indholdet af udenlandske lovvalgsregler, hvorfor parterne ofte vælger ikke at påberåbe sig anvendelse af disse (se 2.1 ovenfor).

2.3 Ændret tilknytning

Dette problem håndteres ved i hver enkelt lovvalgsregel at angive det tidspunkt, hvor tilknytningsfaktoren fastslås. I forbindelse med overdragelse af ejendomsretten til løsøre finder den relevante lovgivning f.eks. anvendelse på den pågældende genstands placering på tidspunktet for overdragelsen.

2.4 Undtagelser fra anvendelsen af lovvalgsreglerne

I henhold til de traditionelle regler kan engelske domstole nægte at anvende en udenlandsk lov, der strider mod grundlæggende engelske retsprincipper. Tærsklen ligger imidlertid meget højt: hvis det f.eks. ville føre til et resultat, der var "helt uforeneligt med de grundlæggende retskrav, som forvaltes af en engelsk domstol". Indholdet af Englands grundlæggende retsprincipper påvirkes af Det Forenede Kongeriges internationale forpligtelser, navnlig den europæiske menneskerettighedskonvention. Krænkelser af menneskerettighederne er et godt eksempel på undtagelsen om grundlæggende retsprincipper, og et andet eksempel er, hvor loven er "en åbenlys krænkelse af internationale retsregler af grundlæggende betydning" (f.eks. Iraks invasion af Kuwait i 1990).

Desuden indeholder Rom I- og Rom II-forordningen begge bestemmelser om anvendelse af de overordnede præceptive regler i domstolsstaten, uanset hvilken ret der i øvrigt finder anvendelse på aftalen. De findes generelt på forbruger- og beskæftigelsesområdet eller i lovgivning, der supplerer en international konvention.

2.5 Vurdering af den relevante fremmede lov

Der skal føres bevis for indholdet af udenlandsk lovgivning, som var det et faktisk forhold. Det er som sådan op til parterne at bevise indholdet af udenlandsk lovgivning, mens dommerne ikke selv må undersøge indholdet af udenlandsk lovgivning. I tilfælde af konflikt mellem parternes beviser kan dommeren vurdere de sagkyndiges troværdighed og vurdere de direkte beviser (f.eks. udenlandske love og retspraksis), navnlig hvis de er skrevet på engelsk og anvender begreber, som en engelsk dommer er bekendt med.

Indholdet af udenlandsk lovgivning dokumenteres ofte ved hjælp af sagkyndige vidner. Det er ikke tilstrækkeligt at fremlægge en udenlandsk lovtekst, retspraksis eller en tekst fra en myndighed for domstolen. Sagkyndige vidneudsagn om udenlandsk lovgivning kan afgives af enhver person, som "besidder de relevante kvalifikationer dertil i medfør af dennes viden eller erfaringer", uanset om denne person er berettiget til at fungere som advokat i den relevante jurisdiktion. Det er ikke desto mindre normalt, at de sagkyndige vidner enten er akademikere eller advokater i den pågældende jurisdiktion. Hvis indholdet af udenlandsk lovgivning er blevet fastlagt i en tidligere engelsk sag, kan denne sag gøres gældende som bevis for indholdet af udenlandsk lovgivning, og indholdet af den udenlandske lovgivning vil blive betragtet som værende det samme som i den pågældende sag, medmindre andet godtgøres.

Bevisbyrden ligger hos den part, der gør den udenlandske lovgivning gældende. Hvis indholdet af udenlandsk lovgivning ikke dokumenteres på en tilfredsstillende måde, er hovedreglen, at engelsk ret vil finde anvendelse. I sager, hvor der ikke er grund til at tro, at den udenlandske lovgivning på nogen måde ligner engelsk ret (f.eks. en skattelov fra en anden europæisk jurisdiktion), kan søgsmålet imidlertid afvises.

3 Lovvalsregler

3.1 Kontraktlige forpligtelser og retsakter

I alle sager vedrørende kontraktlige forpligtelser og lovvalg finder Rom I-forordningen direkte anvendelse. Lovvalsreglerne i Rom-forordningen kan også finde anvendelse i tilfælde, som den engelske nationale lovgivning ikke anerkender som værende af kontraktmæssig karakter (f.eks. hvis aftalen ikke støttes med modydelser, f.eks. gavekontrakter).

Procedurespørgsmål er fastlagt i lex fori. Derfor afgøres erstatningsbeløbets størrelse (men ikke skadens form) og bevismidlerne i henhold til domstolsstatens lovgivning. Forældelsesfrister er materielle, og i tilfælde af kontraktlige forpligtelser fastsættes de efter den lovgivning, der skal anvendes i henhold til forordningen. De vigtigste materielle regler er som følger.

I sager, hvor parterne har foretaget et udtrykkeligt lovvalg, eller hvor lovvalget kan fastlægges med rimelig sikkerhed, finder denne lovgivning anvendelse. Det er sandsynligt, at et lovvalg kan godtgøres med rimelig sikkerhed, hvis aftalen er en standardaftale, som vides at være underlagt en bestemt lovgivning (f.eks. en søforsikringspolice fra Lloyd's), eller i lyset af tidligere forretninger mellem parterne. I de tilfælde, hvor der eksisterer en aftale om værneting, er dette ofte nok til at udlede, at det var meningen, at den pågældende rets lovgivning ret skulle vælges, men ikke altid. I forbindelse med en voldgiftsaftale, hvor der er fastlagt udvælgelseskriterier for voldgiftsmænd, vil dette snarere give anledning til at slutte, at der er truffet et lovvalg, men hvis voldgiftsmændene identificeres med henvisning til et internationalt organ, er det meget mindre sandsynligt, at lovvalget er blevet godtgjort med rimelig sikkerhed.

Valgfriheden er begrænset på flere områder. For det første kan lovvalget i forbindelse med forbruger- og ansættelseskontrakter ikke berøve forbrugeren eller arbejdstageren den beskyttelse, som de er sikret i de ufravigelige regler, der findes i den lovgivning, som ville have fundet anvendelse på sagen, hvis der ikke var foretaget et udtrykkeligt lovvalg. For det andet kan valget af en anden lovgivning end lovgivningen i det land, som alle aspekter af sagen er tilknyttet, ikke sætte de ufravigelige regler i det pågældende land ud af kraft. Der findes også regler om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med forsikringsaftaler. Det skal ligeledes bemærkes, at hvis der er uenighed om lovvalgets gyldighed (f.eks. ved en påstand om tvang), afhænger spørgsmålet om, hvorvidt et sådant valg var gyldigt, af den formodede gældende lovgivning (dvs. den lovgivning, som aftalen ville være underlagt, hvis lovvalget var gyldigt), medmindre dette ville være "urimeligt" (i hvilket tilfælde lovgivningen i det land, hvor den part, der hævder ikke at have givet sit samtykke, har sit sædvanlige opholdssted, kan finde anvendelse).

I tilfælde, hvor der ikke foreligger noget udtrykkeligt lovvalg, eller hvor der ikke foreligger et lovvalg, der kan påvises med rimelig sikkerhed, fastsættes der i Rom I-forordningen specifikke regler, alt efter hvilken type kontrakt der er tale om, men hvor disse regler ikke er entydige, vil lovgivningen normalt være lovgivningen på det sædvanlige opholdssted for den karakteristiske person, der præsterer ydelsen. Det er ikke altid nemt at identificere denne person, men det er normalt den part, som ikke skal erlægge betaling for varen eller tjenesteydelsen (det kan f.eks. være sælgeren af et produkt, långiveren i en banktransaktion eller garanten i en garantiaftale). Denne formodning kan afkræftes til fordel for et land, som aftalen har en nærmere tilknytning til.

3.2 Erstatning uden for kontraktforhold

Med hensyn til forpligtelser uden for kontrakt vil Rom II-forordningen i de fleste tilfælde finde anvendelse. Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995 vil kun finde anvendelse på sager om erstatning uden for kontrakt, der ikke er omfattet af forordningen, og ærekrænkelser er fortsat reguleret af common law (se nedenfor). Forældelsesfrister fastlægges også i henhold til den gældende lovgivning.

I henhold til Rom II-forordningen er hovedreglen vedrørende skadevoldende handlinger, at man anvender lovgivningen i det land, hvor skaden indtræder. Der er fastsat særlige regler for, hvilken lovgivning der finder anvendelse på visse former for forpligtelser uden for kontrakt, herunder produktansvar, illoyal konkurrence, erstatningsansvar og erstatning i forbindelse med intellektuelle ejendomsrettigheder. Forordningen giver også parterne mulighed for at vælge, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse under bestemte omstændigheder, men denne bestemmelse kan ikke anvendes til at tilsidesætte obligatoriske bestemmelser i EU-retten eller national ret. Det bemærkes, at vurderingen af skaderne henhører under gældende ret.

Som anført ovenfor er ærekrænkelser (som omfatter falsk vidnesbyrd om adkomst til fast ejendom eller løvsøre, urigtige oplysninger fremsat i ond tro og ethvert udenlandsk retligt krav, som "svarer til eller på anden vis er af samme karakter som et [sådan] krav") fortsat reguleret af common law. I sådanne tilfælde kan love anvendes kumulativt (princippet om "double actionability"): En skadegørende handling kan kun indbringes for domstolene i England og Wales, hvis den kan gøres til genstand for et civilt søgsmål i henhold til den udenlandske lovgivning i den jurisdiktion, hvor hændelsen fandt sted (normalt publikation), og, hvis hændelsen, hvis den var fundet sted i England og Wales, kunne gøres til genstand for et civilt søgsmål i henhold til engelsk ret. Denne regel blev opretholdt efter pres fra medieorganisationer, der var nervøse for anvendelsen af undertrykkende udenlandsk lovgivning. Der findes imidlertid en undtagelse fra denne regel: Hvis et andet land har en mere betydelig tilknytning til hændelsen og parterne, finder lovgivningen i den jurisdiktion anvendelse i stedet. Det bør bemærkes, at der hersker betydelig usikkerhed på dette område.

Hvad angår administrationen af trusts er bestemmelsen af den lovgivning, der skal anvendes, reguleret af Recognition of Trusts Act 1987, der gennemfører Haagkonventionen om den lovgivning, der finder anvendelse på trusts. Det fremgår heraf, at den lovgivning, der finder anvendelse, er den lovgivning, som stifteren har valgt, eller, hvis et sådant valg ikke er truffet, den lovgivning, som trusten har den tætteste tilknytning til. Denne lovgivning fastlægger trustens gyldighed, opbygning, virkninger samt forvaltningen af den.

3.3 Personalstatut, aspekter vedrørende civil status (navn, bopæl, funktion)

En persons bopæl ved fødslen (fødselsbopæl) er den samme som faderens bopæl på tidspunktet for barnets fødsel, hvis barnet er ægtefødt. Hvis barnet ikke er ægtefødt, eller hvis faderen er død på fødselstidspunktet, er barnets bopæl den samme som moderens. Denne regel finder anvendelse, indtil barnet fylder 16 år (dvs. at barnets bopæl ændres med faderens eller moderens bopæl).

For personer over 16 år finder fødselsbopælen anvendelse, indtil de selv vælger en anden bopæl, den valgte bopæl. For at kunne vælge en bopæl skal de faktisk være bosat i den relevante jurisdiktion og agte at forblive bosat der på ubestemt tid eller permanent. Hvis et af disse elementer ikke længere foreligger, finder den valgte bopæl ikke længere anvendelse, men derimod finder fødselsbopælen anvendelse igen.

En hustrus bopæl bestemmes ikke længere under henvisning til hendes mands bopæl, men vurderes uafhængigt heraf.

Retsevne til at påtage sig bestemte forpligtelser (f.eks. at indgå aftaler, oprette testamente, indgå ægteskab) afhænger af reglerne for det pågældende område og beskrives i de relevante afsnit.

3.4 Fastlæggelse af forældre-barn-forhold, herunder adoption

Spørgsmål vedrørende forældreansvar og beskyttelse af børn afgøres generelt af engelsk ret med forbehold af begrænsede undtagelser som dem, der er behandlet ovenfor, og som finder anvendelse på spørgsmål i forbindelse med Haagerkonventionen af 1996, og spørgsmål, der falder ind under Bruxelles Ila-forordningen. Spørgsmål vedrørende ægtefødsel og adoption afgøres også generelt af engelsk ret med forbehold af visse undtagelser.

3.5 Ægteskab, ugifte/samlevende, partnerskaber, skilsmisse, separation og underholdspligt

Et ægteskabs formelle gyldighed er generelt reguleret af lovgivningen på det sted, hvor ægteskabet blev indgået, med visse undtagelser.

Personers retlige handleevne til at indgå ægteskab bestemmes generelt af den pågældende persons bopæl på det tidspunkt, der ligger umiddelbart før ægteskabet. Denne lov regulerer spørgsmål som, hvorvidt parterne har givet samtykke, alderskrav, og hvilke personer i ens familie man ikke må gifte sig med. Hvad navnlig angår alder er et ægteskab ikke gyldigt, hvis en af parterne var under 16 år på det pågældende tidspunkt, hvis de er bosat i England og Wales.

I skilsmisse- og separationssager finder engelsk ret generelt anvendelse, dog med visse undtagelser.

For så vidt angår underholdspligt er det generelt engelsk ret, der finder anvendelse med visse undtagelser.

3.6 Formueforholdet mellem ægtefæller

"Formueforhold mellem ægtefæller" er ikke et almindeligt kendt begreb i common law. Når det drejer sig om økonomiske forhold i forbindelse med skilsmisse, separation eller omstødelse eller underholdspligt, vil engelske domstole generelt anvende engelsk ret med nogle få undtagelser.

3.7 Arv i henhold til lov eller testamente

Hvad angår arv uden testamente, finder lovgivningen i det land, hvor arvelader har sin bopæl på dødstidspunktet, anvendelse på arv af løsøre. Lovgivningen i den jurisdiktion, hvor ejendommen er beliggende (lex situs), finder anvendelse på fast ejendom.

I sager vedrørende testamentarisk arv bestemmes arveladers evne til at oprette testamente af lovgivningen i det land, hvor arvelader har hjemsted på datoen for testamentets oprettelse. Legataren har ret til at modtage løsøre, hvis han har ret til dette enten i henhold til loven i det land, hvor han selv har bopæl, eller det land, hvor arvelader har bopæl. Der findes ikke nogen specifik bemyndigelse vedrørende situationen for fast ejendom, men lex situs vil være det mest sandsynlige resultat og formentlig også være bestemmende for legatarens evne til at tage imod en arv i form af fast ejendom.

I henhold til Wills Act 1963, og hvor arvelader er afgået ved døden den 1. januar 1964 eller derefter, er et testamente formelt gyldigt (f.eks. det rigtige antal vidner), hvis det er i overensstemmelse med en af følgende lovgivninger: lovgivningen på det sted, hvor det blev oprettet (dvs. sædvanligvis, hvor det blev undertegnet og bevidnet), på det tidspunkt, hvor det blev oprettet lovgivningen på arveladers bopæl, sædvanlige opholdssted eller nationalitet på det tidspunkt, hvor testamentet blev oprettet lovgivningen på arveladers bopæl, sædvanlige opholdssted eller nationalitet på dødstidspunktet. Et testamente vil også være formelt gyldigt til arv af fast ejendom, hvis det er i overensstemmelse med den lokale lovgivning i den jurisdiktion, hvor ejendommen er beliggende (hvilket udelukker anvendelsen af renvoi, selv om dette vedrører fast ejendom).

Et testamente vedrørende løsøre har materiel gyldighed (f.eks. begrænsninger på det beløb, man kan testamentere), hvis det er i overensstemmelse med lovgivningen i det land, hvor arvelader havde sin bopæl på dødstidspunktet. Et testamente vedrørende fast ejendom er materielt gyldigt, hvis det er i overensstemmelse med lovgivningen i det land, hvor den faste ejendom er beliggende, dvs. at lex situs finder anvendelse, uanset hvilken national lovgivning der er tale om.

Et testamente fortolkes i henhold til den lovgivning, som arvelader har ønsket, og som antages at være lovgivningen i det land, hvor han havde sin bopæl på testamentets oprettelsesdato. Denne formodning er en umiddelbar regel, som kan tilsidesættes, hvis det godtgøres, at det er åbenbart, at arvelader overvejede og

havde til hensigt, at testamentet skulle fortolkes i henhold til en anden retsorden. I forbindelse med fast ejendom kan der være en yderligere begrænsning, ifølge hvilken den sidstnævnte lovgivning har forrang, hvis den interesse, der opstår ved en sådan konstruktion, ikke er tilladt eller anerkendt af *lex situs*.

Gyldigheden af en påstået tilbagekaldelse af testamente afgøres af lovgivningen på arveladers bopæl på tidspunktet for den påståede tilbagekaldelse (det skal bemærkes, at i henhold til engelsk national lovgivning, hvis den finder anvendelse, ophæver indgåelse af ægteskab et testamente, medmindre det er godtgjort, at testamentet udtrykkeligt er oprettet med henblik på indgåelse af ægteskab). Hvis tilbagekaldelsen påstås at være opnået med et senere testamente (i modsætning til f.eks. at rive testamentet i stykker), afgøres det, om dette andet testamente ophæver det tidligere, i henhold til de love, der gælder for den formelle gyldighed af det andet testamente. Hvis det er uklart, hvorvidt et andet testamente ophæver det tidligere, vil spørgsmålet om fortolkning blive underlagt den lovgivning, som arvelader har ønsket, og som antages at være lovgivningen i det land, hvor arvelader havde sin bopæl på datoen for det andet testamente.

3.8 Ejendomsret

Ejendomssager kan være sager om enten løsøre eller fast ejendom. Hvorvidt formuegodet er løsøre eller fast ejendom, afhænger af lovgivningen i det land, hvor formuegodet befinder sig.

Med hensyn til fast ejendom er den gældende lovgivning loven i det land, hvor ejendommen er beliggende, og *renvoi* finder anvendelse. Dette gælder for alle spørgsmål vedrørende transaktionen, herunder retsevne, formaliteter og materiel gyldighed. Det skal bemærkes, at der naturligvis skelnes mellem overdragelse af jord eller anden fast ejendom, og den kontrakt, der regulerer rettighederne og forpligtelserne for parterne i denne overdragelse — sidstnævnte er underlagt bestemte gældende retsregler (navnlig i henhold til Rom I-forordningen).

Hvad angår ejendomsrettigheder (i modsætning til kontraktmæssige rettigheder) vedrørende overdragelse af løsøre, finder lovgivningen på det sted, hvor formuegodet befandt sig på tidspunktet for den begivenhed, der påstås at have påvirket ejendomsretten, almindeligvis anvendelse. Det er uklart, om *renvoi* finder anvendelse i denne situation, og den samlede virkning af afgørelser truffet af de engelske domstole i første instans tyder på, at det ikke er tilfældet. Ejendomsretten til et materielt gode erhvervet i overensstemmelse med denne generelle regel anerkendes som gyldig i England, hvis formuegodet herefter flyttes fra det land, hvor det befandt sig på tidspunktet for erhvervelsen af ejendomsretten, medmindre og indtil denne adkomst er blevet erstattet af en ny adkomst, der er erhvervet i overensstemmelse med lovgivningen i det land, hvortil formuegodet er flyttet. En særlig undtagelse fra den almindelige regel om løsørengestande vedrører situationer, hvor løsørengestanden er i transit, og dens placering ikke er kendt af parterne, eller en midlertidig overdragelse, som er gyldig i henhold til gældende lovgivning, der vil have retskraft i England.

Ved overdragelse af et immaterielt løsøre, hvor forholdet mellem overdrager og erhverver er kontraktligt (som det er tilfældet for de fleste fordringer), og spørgsmålet kun vedrører selve overdragelsens gyldighed og virkning, finder Rom I-forordningen anvendelse.

Det skal bemærkes, at lovvalgsreglerne om overdragelse og overførsel af immateriel ejendom er vanskelige at opsummere, og der er ikke nogen enkelt lovvalgsregel, der dækker dem, hovedsageligt fordi kategorien immaterielle aktiver dækker en meget bred vifte af rettigheder, der ikke alle er kontraktlige. Det foreslås, at man søger ekspertrådgivning i forbindelse med immaterielle aktiver.

3.9 Insolvens

Det Forenede Kongerige er underlagt Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 om konkurssager, der indeholder de relevante regler om insolvensbehandling, som medfører, at skyldneren helt eller delvist mister rådigheden over sine aktiver, og om udpegelse af en kurator, hvis skyldnerens primære interesser er i en EU-medlemsstat (bortset fra Danmark). Hvis de engelske domstole har kompetence (som det er tilfældet, hvis skyldnerens primære interesser befinder sig i England og Wales, hvilket antages at være det sted, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er placeret), finder engelsk lovgivning anvendelse.

I sager, der ikke henhører under forordning 1346/2000, finder engelsk lovgivning anvendelse, hvis de engelske domstole har kompetence (hvilket er tilfældet, hvis virksomheden er registreret i England og Wales, eller hvis der er personer i England og Wales, som ville drage nytte af likvidationen, og der er ikke foreligger gode grunde

til at afvise deres kompetence). Gældsfrigørelse i England er gyldig, uanset hvilken lovgivning der finder anvendelse på gælden.

■ Sidste opdatering: 04/06/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.